

ZÁKON SVORKY

SKRYTÝ NEPRIATEĽ

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky 2: Skrytý nepriateľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

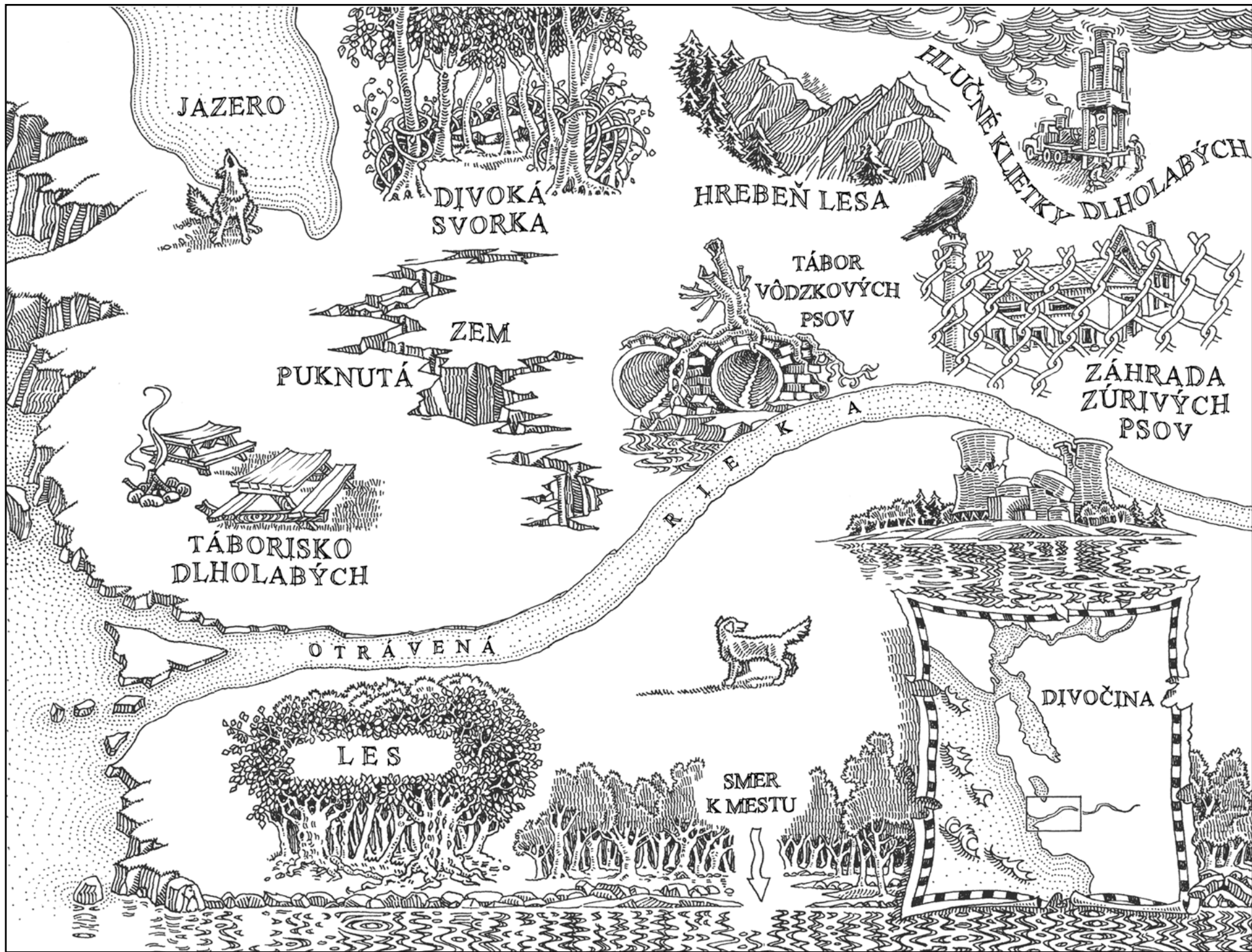
Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Zákon svorky 2: Skrytý nepriateľ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZÁKON SVORKY

SKRYTÝ NEPRIATEL'

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

*S mimoriadnou vdakou venujem Gillian Phillipovej
Pre Jamieho Phillipa*

PROLÓG

Mňa neprekabátiš, chrobák! pomyslel si Havko a vzrušene tľapkal labkou za lesklým zeleným chrobákom. Korisť sa teraz už nemala kde skryť. Je Havko Lovec, Havko Rýchlonôžka, Havko Odvážny! Nebojácny bojovník Bleska a Nebeských psov!

Idem si po teba...

Hrabal po lezúcom chrobákovi, štekal čo najdesivejšie, aby lesklý tvor vedel, že smrti už neujde, keď vtom začul tajomné zavýjanie, od ktorého mu chlpy na zátylku vstali dupkom. Naklonil hlavu a po chrbte mu prebehli zimomriavky.

Pes? Je to ďalší pes?

Chrobák zmizol pod biely plot, no Havka viac nezaujímal. Ujsť z dvora bolo odrazu dôležitejšie ako lov. Nešíkovne odcupotal od plota, prešiel krížom cez trávnik a do búdy, kde ho upokojilo teplo a známe pachy. Bračekovia a sestričky z vrhu ho pozdravili divým zborovým havkaním. Vliezol medzi nich a uvelebil sa pod bruško psej mamy.

Hladkali ho ňufáčikmi, oblízovali mu tváričku a konečne mu

upokojili rozbúšené srdiečko. Havko cítil, ako sa mu pomaly vracia odvaha.

„Čo to bol za zvuk?“ zakňučal. „Počuli ste to? Počuli?“

„Áno! Áno!“

„Počuli sme to!“

„Desivý pes!“

„Tíško, moji maličkí.“ Psia mama im láskyplne pooblizovala tváričky. „Nebol to pes. Bol to vlk a sem nepríde.“

Vlk. Pri tom slove Havkovi naskákali nové zimomriavky a cítil rovnaké nervózne pichanie v kožúškoch bračkov a sestričiek. To slovo sa mu nepáčilo. Toho slova sa každý musel báť...

V hlase psej mamy bolo počuť pobavenie, keď pokračovala: „Nemusíte sa báť. Viete, vlci sa od nás veľmi nelíšia. Majú štyri nohy, srst' a zuby. Sú rýchli, silní a nebojácní, ale sú tiež diví, preffíkaní a často zákerní.“

„Stavím sa, že by som vlka prekabátila!“ oznámila Piskľa.

„Rozhodne dúfam, že nie!“ zhrozila sa psia mama. „Tak by sa psi správať nemali. Psi sú bystrí, no nie zákerní. Sme šľachetní a čestní. Nikdy na to nezabudnite, šteniatka moje.“

„Keď zavýjal,“ povedal Ťapko bojzливо, „podobalo sa to na psa.“

„Vlci a psi sú príbuzní, Ťapko, a to puto siaha ďaleko, ďaleko do minulosti. Preto im však ešte nemusíme dôverovať. Keď uvidíte vlka, držte si odstup. Utečte, keď bude treba.“

„Prečo?“ spýtal sa Havko a zmätene naklonil hlavku.

„Lebo vlk vám zaborí tesáky do mäsa, len čo sa mu otočíte chrbtom. Nikdy sa nepribližujte k vlkovi. Ťufka to urobila a oľutovala to. Už ste zabudli na jej príbeh? Ťufka bola odjakživa prívelmi

zvedavá a do všetkého strkala ňufák. Išla za vlkmi, keď ich počula zavýjať, lebo bola rovnako smelá ako všetečná.“

„Aj ja som smelá!“ skočila jej Piskľa do reči.“

„Smelosť je jedna vec a pochabosť druhá, Piskľa! Divá vlčia svorka Ňufku chytila a uväznila pod Praborovicou a ich vodca Veľtesák ju hodlal zabiť zato, že ich špehovala.“

„Lenže Ňufka bola vnučkou Bleska a aj keď Blesk vtedy už dávno žil s Nebeskými psami, stále dával pozor na svoj rod. Keď uvidel, že Ňufka sa ocitla v nebezpečenstve, zoskočil na zem a podpálil Praborovicu aj Veľtesákov kožuch! Divá vlčia svorka prchla od hrôzy a to je jediný dôvod, prečo z Ňufky vyrástla neľútostná psia bojovníčka menom Vatra. Ale my ostatní sa nemôžeme spoliehať, že nás príde zachrániť Blesk, a preto si musíme z Ňufkiných chýb zobrať ponaučenie.“

V dialke sa opäť ozvalo zavýjanie a šteniatka sa pritúlili ešte tesnejšie, keď ich mama nastražila uši, aby počúvala. Havko sa po chvíľke uvoľnil. Mamin bok ho krásne hrial a tlkot jej srdca mu upokojoval ušká. Psia mama ich všetkých ochráni.

Havko sa zavrtel a vliezol pod jej prednú labku. „Aj keby sem vlk prišiel, nič sa nám nestane, však?“

Piskľa pohrdavo zakňučala.

„Nebud' hlúpy, Havko!“ povedala. „Počul si, čo povedala mama – vlk nás tu nedostane!“

„Máš pravdu.“ Psia mama pobavene zahavkala. „Vlk by sem nikdy neprišiel. Všetci ste v bezpečí, takže je čas ísť spať.“

Havko si zasunul ňufáčik pod svoju labku, našiel si pohodlnú polohu a už sa toľko nebál, no aj tak neodolal a natočil uško na stranu, z ktorej prichádzalo zavýjanie vlka. Ježila sa mu z neho

srst', hoci už sa vytrácalo v diaľke. *Aj ja budem smelý, pomyslel si. Ale nie ako Ňufka. Ja sa budem od vlkov držať čo najďalej.*

V teple, bezpečí a objatí šteňacej svorky sníval, že takto bude vyzerat' celý svoj život. Ďaleko od divočiny a vlkov, pod ochrannými labkami svojej rodiny...

PRVÁ KAPITOLA

„Naše územie! Naše!“

Vtáky vzlietli z vrcholcov stromov s vyľakaným škrekotom a na zem okolo Šťastkových labiek zleteli odtrhnuté listy.

Stál nehybne a slabo sa chvel, keď uprene hľadel na cestu, po ktorej prišiel. V údolí sa nachádza jeho svorka – nie, nie jeho svorka, ale jeho *priatelja*. A ten zúrivy brechot mu prezrádzal jedno: hrozí im desivé nebezpečenstvo.

Nebezpečenstvo, proti ktorému ich nenaučil bojovať, lebo od nich odišiel.

Šťastko sa poobzeral a cítil sa ako medzi dvoma mlynskými kameňmi. Odkedy krátko po východe Slniečného psa opustil svojich priateľov a nechal ich, aby sa o seba postarali sami, prešiel dlhú cestu.

V diaľke rozoznal rozmazané obrisy hôr, a keďže už bol konečne dosť ďaleko od údolia, mohol sa pozrieť takmer na celý les pod sebou. Naozaj, netýčili sa nad ním už takmer nijaké stromy a horský hrebeň, ku ktorému mal namierené, bol celkom blízko.

Pohľad naň mu vlieval silu do nôh, aby bežal rýchlejšie a rýchlejšie – no teraz stál bez najmenšieho pohybu ako strom.

Jeho priatelia ho potrebujú.

Šťastkovi sa rozbúšilo srdce a rozběhol sa tam, odkiaľ prišiel.

Lesopes! Prosím tá, nech im nikto neublíži! Pomôž mi dostať sa k nim včas...

Uháňal k údoliu, preskakoval spadnuté konáre a kôpky lístia. Mal dôverovať svojim inštinktom. V hĺbke duše *vedel*, že nemá opúšťať svorku. Lenže od nich odišiel ako pes samotár a jeho priatelia zostali zraniteľní.

Kto ich ochráni, keď nie ja?

Ešte stále počul nahnevané zavýjanie a neznáme psie hlasy sa miešali so štekotom jeho sestry a ostatných členov svorky.

„Naše územie! Naša voda! Practe sa!“

„Všetci k sebe! Zostaňte pri mne!“

Šťastkove mocné zadné nohy ho rýchlo doniesli k vrcholu malého kopca a prudko zabrzdil ešte predtým, ako by ho zotrvačná sila stihla strhnúť dolu.

Počkaj, Šťastko... najprv si prezri krajinu pred sebou, kým sa vrútiš do problémov.

Šťastkov prenikavý pohľad prehládaval údolie pod ním. Ústilo do širokých a bujných lúk za hustým lesom. Vyzeralo ako ideálne miesto pre vôdzkových psov. Videl miesta, kde mohol Miki loviť a Marta plávať, dostatok prístreškov pre Zorku, Alfina a Margarétku, široké zatrávené pásma, ktoré mohli Bruno a Bella preskúmať. Malo mu napadnúť, že iní psi si pomyslia to isté. Samozrejme, že sa iná svorka dostala do údolia skôr ako oni a neznámi psi si teraz bránia svoje územie.

V diaľke sa na hladkej vodnej hladine trblietalo strieborné svetlo a kus ďalej tiekla vedľa okraja lesa rieka, pri ktorej naposledy videl vôdzkových psov. Šťastko sa rozbehol z kopca a zamieril k nej.

Od brechotu a zavýjania nepriateľskej svorky sa Šťastkovi naježila srst' od hnevu a strachu. Vedel však, že ak vyskočí z lesa v jasnom dennom svetle, ihneď ho uvidia, a tak sa nútil kráčať opatrne.

Rieka sa akosi zmenila, odkedy pri nej nechal svojich priateľov. *Vyzera inak*, pomyslel si Šťastko. A vtom si spomenul na potoky a kaluže hneď za zničeným mestom. Stúpál z nich rovnaký zápach nebezpečenstva, aký teraz Šťastka dráždil v ňufáku.

Zdesený Šťastko zastal a uprel zrak na vodu. Na hladine plávali nechutné zelené škvrny. Toto malo predsa byť bezpečné útočisko! Rieka mala byť čistá, *neškodná* – a aj bola, alebo si to aspoň mysleli, keď k nej včera prvý raz prišli.

Lenže teraz Šťastko videl smrteľné znečistenie, ktoré sa šírilo po prúde.

Priviedol som svojich priateľov k otrávenej vode!

Vari nikdy neuniknú pred závanom smrti, ktorý prinieslo Veľké zavrčanie? Na tomto konci rieky ešte aj stromy a kríky na brehu vyzerali polomŕtve, zoschnuté a polámané, akoby ich ohrýzal psi obor. Ak mohla chorobnosť Veľkého zavrčania nakaziť dokonca aj toto miesto, možno nemajú psi kam inam ísť. Nikam, kde by boli v bezpečí.

„Practe sa!“

Vzdych preťalo kruté zavýtie a Šťastko začul, ako zmätení psi panicky kňučia a prenikavo kvília od bolesti. Uháňal po horskej stráni a pazúry sa mu kĺzali po kameňoch. Keď vyskočil z hustej kroviny, konečne sa mu na nich naskytol pohľad.

Jeho priatelia vyzerali malí a zraniteľní v porovnaní s útočníkmi: svorka veľkých psov s divým výzorom, napnutými svalmi na nohách a vycerenými tesákmi. Každú chvíľu nejaký z nich poskočil dopredu a kruto zabrechal.

„Koľujete si o bitku, vôdzkoví psi!“

Počul aj Bellin hlas – tichší, vystrašenejší, no vždy odvážny: „Nebojte sa, priatelia! Zostaňte pokope. Zorka, postav sa za Bruna. Marta, pomôž Margarétke.“

Šťastko si ľahol k zemi v tieni veľkého balvana a v nepriateľskej svorke narátal sedem psov. Krv mu dunela v ušiach a mal mocné nutkanie vbehnúť rovno do bitky, no inštinkty, ktoré získal v uliciach mesta, ho pripúťali na miesto. S nesmiernou úľavou si uvedomil, že hádka na chvíľu prestala. Cudzia svorka sa iba posmievala a urážala Bellinu svorku – keby sa k nim teraz Šťastko prirútil, jeho priateľom by opäť mohla hroziť smrť. Nepriateľská svorka by sa mohla rozhodnúť, že s menšími psami rýchlo skončuje, aby sa mohli sústrediť len naňho.

Skupinka veľkých psov sa práve vrhala dopredu a cvakala zubami na malú Zorku a Margarétku. Nehrýzli ich, ale nešťastné sučky od hrôzy odsakovali.

„Len im naháňajte strach,“ zavrčal nejaký pes hlbokým hlasom. „Bystrina, dávaj pozor na svoju stranu!“ Jeden z divých psov skočil doprava a odrezal Zorke únikovú cestu, keď malá sučka odcupkala spoza Bruna a zamierila do úkrytu v kríkoch. Šťastko sa poobzeral za psom, ktorý vydával rozkazy, no nevidel ho.

Šťastko vedel, že keby sa hociktorý z väčších vôdzkových psov rozbehol brániť Zorku a Margarétku, ostatní psi z nepriateľskej svorky by sa im vrhli na bruchá, hrýzli by ich a týrali, kým by

obrancov neunavili. Keby bol vypukol skutočný boj, na pazúry a tesáky a roztrhanú kožu, Bella a jej priatelia by boli dávno vyčerpaní. Už to videl na vlastné oči v bandách brutálnych psov, ktorým sa snažil vyhnúť počas života v meste. Bolo to zákerné, no účinné.

Musel by týchto divých psov prekvapiť, použiť rovnako prešibanú a špinavú taktiku ako oni. *Nesmieš sa medzi nich len tak vrhnúť*, povedal si. *Buď prešíkaný ako Lesopes*.

Po tieni sa mohol Šťastko dostať oveľa bližšie, kým vyrazí, len musí ďalej kráčať proti vetru. Kľučkoval medzi stromami a keď sa vynoril spoza jednej brázdy, naskytol sa mu prvý pohľad na vodcu nepriateľskej svorky.

Na ich Alfu.

Bol to obrovský tvor so sivou srstou. Zdal sa obratný a ladný, no zároveň mocný. Nepridal sa k bitke, iba svojej svorke dával rúzne rozkazy.

„Držte ich! Nech sa naučia, že na naše územie nikto nevnikne!“ Zaklonil hlavu a dlho, chrapľavo zavyl.

Šťastko cítil, ako mu od strachu srst vstala dupkom a žalúdok sa mu stiahol od zlej predtuchy, keď sa plazil dopredu.

Ved' to nie je pes...

Nečudo, že taktika cudzej svorky bola prešíkaná, akoby ju vymysleli vlci. Šťastko ešte nikdy nevidel vzdialeného príbuzného psov zblízka, ale z letných pohľadov a polozabudnutých príbehov spoznal bledé oči, neľútostné zuby a strapatú srst. A to útočné zavytie si nemohol s ničím pomýliť – už ho raz počul, kedysi dávno. V mysli sa mu zablysla spomienka – na čosi, čo nevidel, ale počul.

Tento mocný sivý pes je určite polovičný vlk! Šťastko už o takých psoch počul, no ešte nikdy nijakého nestretol.

Ešte dvaja psi nespúšťali zrak z väčších vôdzkových psov, hoci sa sem-tam obzreli za svojím vodcom a zakňučali, aby si vypýtali nové pokyny. Šťastkovi napadlo, že v prísnej hierarchii divej svorky sa určite nachádzajú hneď pod polovlkom. Prvý bol veľký, mal čiernu srst, neskutočne hrubý krk a mocné čeluste. Pozorne sledoval Martu, no aj keď bola z vôdzkových psov najväčšia, Šťastko jasne videl, že už kríva na jednu nohu a jej labka na zemi zanecháva krvavé odtlačky, keď uhýba pred útočníkom.

Druhým útočníkom bola oveľa štíhlejšia sučka rýchlopsa, ktorá ladne odsakovala, krúžila okolo bojiska a hýbala sa tak rýchlo, že Šťastkove oči ju nestíhali sledovať. Aj ona rýchlo a rázne vyštekávala príkazy. Bola menšia ako huňatý čierny pes a aj keď sa zdala krehkejšia, jej podriadení ju poslúchali na slovo.

Možno za to mohol len tvar a farba jej tela, no Šťastko nevedel zahnať bolestnú spomienku na Strelu, ktorá s ním ako jediná unikla z Domu pascí, keď všetci ich priatelia v klietkach zomreli.

Lenže táto sučka nemala Strelinu prívetivú povahu. Nech už bola ktokoľvek, narobí z vôdzkových psov jedlo pre vrany, ak jej Alfa prikáže zaútočiť.

Lesopes, potrebujem schopnosti a lstivosť, akými vládneš ty...

Šťastko sa zakrádal dopredu, napínal stuhnuté svaly a dával si pozor, aby zostal proti smeru vetra. Teraz už bol niekoľko psích dĺžok od bojiska a nepriatelia zatiaľ jeho pach nezavetrili. Keby sa mu podarilo vyviešť ich z miery, vôdzkoví psi by možno mali dosť času na útek – áno, stačil by iba poriadny rozbeh a náhly skok...

Potom päť zmeravel so zdvihnutou labkou. Ani nie päť dlhých

skokov od neho sa medzi rozhádanými psami vynoril psík so širokým hrudníkom. Šťastko zatajil dych.

Alfino!

Mladý vôdzkový pes prudko zabrzdil pred veľkým Alfom. Jeho roztrasené zadné nohy prezradili, že sa bojí, ale bol namosúrený, ceril zuby a vrčal na odpor. Polovlk gánil na Alfina a naklonil hlavu, keď sa psík zúrivo rozšteká.

„Pustite nás! Pustite mojich priateľov! Kto povedal, že toto je vaše územie?“

Na chvíľu sa zdalo, že Alfa sa nevie rozhodnúť, či si má odpluť, alebo sa smiať.

Alfino ďalej odvážne šteká, myká hlavou zľava-doprava, akoby dúfal, že bude vyzeráť väčší a hrozivejší. „My sme iba hľadali čistú vodu – a vy ste na nás zaútočili! Ste zlí psi!“ Potom mu pohľad padol medzi husté stromy a pozrel sa Šťastkovi do očí. Zdalo sa, že Alfino sa od radosti nafúkol na dvojnásobnú veľkosť a s obnovenou odvahou šteká ešte hlasnejšie a zúrivejšie. Šťastko priam počul, aké myšlienky sa jeho malému priateľovi prehánali hlavou.

Šťastko sa vrátil... Teraz už budeme v poriadku... Tento boj vyhráme!

Šťastko sa celý triasol, keď si uvedomil, že dodal Alfinovi odvalu postaviť sa polovlkovi a vieru, že ho môže poraziť.

Alfino zvrátil ňufák, vyceril zuby a zavrčal na obrovského nepriateľa.

Nie!

Šťastko napol svaly, aby skočil dopredu, lenže bolo neskoro. Alfino sa vrhol na veľkého polovlka. Alfa sa takmer ani nepohol. Jediným mávnutím mocnej laby zrazil odvážneho vôdzkového

psíka k zemi. Alfino sa prevalil na bok a zostal nehybne ležať. Z veľkej tržnej rany na boku sa mu rinula krv.

Šťastko váhavo zastal. Chcel zavýjať od zlosti a múk. Keby ho jeho priateľ nezbadal, istotne by sa nikdy neodvážil zaútočiť na polovlka.

Prečo si ma len musel vidieť, Alfino? Prečo...

Šťastkovi sa zježila srst', keď sa mu pod labkami začala triasť zem. Akoby sa Zemesučka hnevala so Šťastkom.

Potom – plesk! – Šťastka hodilo dopredu a letel vzduchom, keď sa celý svet opäť zatriasol. Narazil na zem a zatackal sa, no podarilo sa mu vyskočiť na všetky štyri a triasol sa od hlavy po chvost.

Ďalšie Veľké zavrčanie?!

Psi sa prestali biť, lebo každý sa krčil k zemi a snažil sa udržať rovnováhu. Všetci členovia divej svorky sa pozreli na svojho Alfu, ktorý sa zapieral labkami o roztrasenú zem. Vzápätí polovlk otvoril papuľu a zavyl, až z toho tuhla krv v žilách.

„Už je to tu zasa! Svorka, ku mne!“

Strom za Šťastkom zavržgal, zastonal a zlomil sa. Šťastko mu uhol z cesty tesne predtým, ako sa zrútil na tvrdé skaly a začal sa valiť z kopca, ktorý pukal Šťastkovi pod labkami. Zakrátko bol vzduch plný výkrikov týraného lesa, keď sa čoraz viac stromov lámalo a padalo na kamene s nárazmi, ktoré zneli ako hrom.

Šťastko zdesene utekal a netušil, ktorým smerom beží. Nesmel strácať čas rozmýšľaním.

Záležalo iba na tom, aby unikol pred Zavrčaním.

Lenže Zavrčanie bolo všade, nad Šťastkom aj okolo neho. Zdalo sa, že celá zem sa mu zradne kľže pod labkami. *Nie, nie už zasa! Zemesučka, nedovoľ, aby Zavrčanie zničilo aj toto údolie...*

